

Wij gedenken met een dankbaar hart
onze dierbare broer en oom

Gerhardus Johan Aloysius Aarnink

Hij werd te Oele (gem. Hengelo) geboren op 7 april 1901. Voor ons nog onverwacht is hij overleden in het Verpleeghuis St. Elisabeth te Delden op zaterdag 19 oktober 1991. Vlak van tevoren had hij uit voorzorg het Sacrament van de Zieken ontvangen. We hadden hem voor het laatst in ons midden op woensdag 23 oktober 1991 tijdens de Uitvaart in de H. Blasiuskerk te Beckum, waarna we hem te ruste hebben gelegd op het parochiekerkhof.

*Wij danken allen die goed voor Jan hebben
gezorgd, hem regelmatig hebben opgezocht en
ons tot steun waren in deze dagen.*

Familie Aarnink

Al was Jan al op hoge leeftijd, en de laatste anderhalf jaar ziekelijk, toch kwam zijn dood voor ons nog onverwacht. Hij genoot in zijn leven van een goede gezondheid, die hem goed van pas kwam bij zijn werk. Hij was heel nauw verbonden met de natuur. Hij hield van dieren, zoals koeien, maar ook van zijn bijen en alles wat de natuur aan moois voortbracht rond het huis. Daarnaast deed hij de familie eer aan door het vak van timmerman. In zijn leven heeft hij nogal wat kisten gemaakt voor een overledene. Een kleine week voor zijn dood, toen men met hem ging wandelen in het Twickelerbos, kon hij nog opmerken bij een dikke boom: hoeveel planken zou je daar wel niet van af kunnen halen? Misschien dacht hij weer heel even aan de timmerwerkplaats bij huis in Oele, waar hij zo graag naar terug gewild had, maar dat ging gewoon niet.

Jan was een man die altijd klaar gestaan heeft voor zijn familie. Hij was de baas, degene die de leiding had, maar dat gebeurde uit echte zorg voor de anderen. Soms was hij wel wat ongeduldig. Veel zorg heeft hij gehad voor Marie, zijn zuster, met wie hij een heel stuk van zijn leven heeft gedeeld. Zij hoorden onafscheidelijk bij elkaar, al kwamen ook wel eens kleine irritaties naar boven.

Jan kwam nog lang in de kerk, waar hij zijn vaste plaats had vanouds in de bank met de pilaar. Het heeft hem pijn gedaan dat hij in mei 1990 naar het ziekenhuis moest en eigenlijk niet meer terug kon naar zijn vertrouwde plekje. Hij was wel eens opstandig. Vorig jaar 17 september ging hij naar het verpleeghuis in Delden. Soms beseftte hij heel goed dat het niet anders kon. Dank zij een goede zorg van verpleging en familie kon hij daar zijn. Daar was hij dankbaar voor, al liet hij dat niet altijd even duidelijk zien.

Wij nemen afscheid van een goed mens, die in geloof gestorven is. Wij vertrouwen hem toe aan de goede God, die hem opneemt in zijn huis. Daar mag hij, zo geloven wij, voor altijd voortleven, verenigd met zijn dierbare familieleden.